

at i saadanne Undtagelsestilfælde skulde Ministeriet være berettiget til at gaae udenfor den almindelige Lovregel med Hensyn til Søneringen.

Det andet Punkt med Hensyn til § 1 i Lovforslaget, jeg vil tillade mig at berøre, er et Punkt, som staaer i Forbindelse med Næringslovens § 28, som udtrykkelig i § 1 er citeret. Næringslovens § 28 taler om de danske Møllere, og der er sagt, at ved Mølleneringen bliver fremdeles Lov af 14de Februar 1852 gjældende, det vil med andre Ord sige: I 1857 bestemte man, at det skulde vedblive, at gjælde, at Mølleneringen efter 10 Mars Forsløb, altsaa fra 1ste Januar 1862, skulde være fri. Naar man nu vil fastholde denne Indrømmelse ligeoverfor de danske Møllere og see, hvorledes Forholdet stiller sig ligeoverfor de slesvigske, saa er Spørgsmaalet: Hvorledes vil det stille sig den 1ste April 1867, naar den almindelige Incorporationslov af 16de Februar 1866 træder i Kraft? Og det forekommer mig da, at der her er to Bestemmelser, som staae noget i Strid med hinanden. I denne Incorporationslov er det udtrykkelig staaet fast, at Personer, som have et reelt Privilegium, knyttet til en fast Eiendom, skulde melde en saadan reel Ret til Ministeriet inden den 1ste April 1867; men samme Dag træder den danske Lovgivning i Kraft. De have altsaa Lov til at afsætte Anmeldelsen til 31te Marts 1867, og naar de saa anmelde, at de have denne Ret, saa kan Ministeriet jo ikke tage sin Bestemmelse i alt Fald førend 1ste April, men allerede 1ste April gjælder danske Ret, og saa er Retten affaaeren. Nu kan man disputere om, hvilken Ret disse Møllere have eller ikke; men saa Meget er klart, at vil man anvende tidligere danske Loves Analogi, saa havde disse Møllere Grund til at vente 10 Mars Respit, førend Enhver fik Lov til at opføre en Mølle ved Siden af dem. Nu er det specielt med Hensyn til Marstal, hvad den høitagtede Minister veed ligesaagodt som jeg, i høi Grad Tilfældet, at det er en Sag, som der staaer paa Dagsordenen, og det er Beboernes høieste Ønske, at vide snarest muligt, hvorledes det vil stille sig med denne Sag, altsaa allerede længe før den 1ste April, hørtill der kun er meget kort Tid. Det er altsaa en Sag, der i den

Grad interesserer ikke blot Enkeltmand, men hele Befolkningen, at man kan sige, at enhver Dag, der gaaer hen, gjør Forvirringen større. Hvad angaaer § 2, da forlanger Regjeringen Fuldmagt til at udstede et Regulativ i Righed med, hvad der har været Tilfældet med andre Flækker i Kongeriget. Derved skal jeg bemærke, hvad jeg før sagde, at Marstal ikke kan sammenlignes med de andre Flækker. Det er ganske vist, at Marstal ligner mere de øvrige Flækker end Kjøbstæderne, men Forholdet er aldeles enestaaende. Hvad der ved Marstal er Hovedsagen, det er Havnen, men det er ikke og kan ikke være Hovedsagen ved de andre Flækker, Frederiksberg, Frederiksværk og Silkeborg, og det kan kun i meget ringe Grad være Tilfældet med Eggstør. Spørgsmaalet er, hvorledes det vil stille sig ligeoverfor Marstal i Henseende til Havnevesenet, som er, om jeg saa maa sige, Byens Cardinalpunkt, og jeg vil med Hensyn til Bestyrelsen af Marstal tillade mig at bemærke, at jeg vil haabe, at det er den høitagtede Ministers Anstuelse, at man, medens man i de øvrige Flækker har staaet fast, og vistnok som en rigtig Tanke, analogt med hvad der gjælder for Kjøbstæderne, at gjøre vedkommende Virkedommer eller Herredsfoged til Formand for Communalbestyrelsen, dog ikke vil staae dette fast for Marstal, for det Første fordi denne Flække ikke ligner de andre, og dernæst fordi man, ved at staae denne Anstuelse fast i dette Tilfælde, vil komme i en Collision, hvori man ikke er kommen ved de andre Flækker. Sagen er den, at, dersom man gjør vedkommende Herredsfoged til Formand for Communalbestyrelsen i Marstal, saa gjør man den samme Person, som er Byfoged i Erpesskjøbing og altsaa naturligviis maa have denne Byes Interesse for Die, til Formand for en anden By, som netop er den første Byes Concurrent i alle Tilfælde. Man kan som sagt ikke tjene to Herrer, og ganske vist kan Byfogden i Erpesskjøbing paa ingen Maade varetage Marstals Interesse uden at komme i Strid med den Byes Interesse, hvor han boer. Dette gjælder angaaende Communalbestyrelsen i dens Heelhed. Det er bekendt, at forrige Aar, da der var Tale om Incorporationsloven her i Thinget, var der fra Marstal kommet en Petition, un-